

WŁADZE KADENCJI 2018-2022

Członkowie Zarządu Regionu Rzeszowskiego NSZZ „Solidarność”

Okręg Rzeszów

Roman Jakim - przewodniczący Regionu Rzeszowskiego „S”, WSK PZL-Rzeszów
Bąk Robert - „S” Pracowników Telekomunikacji
Buda Bogusława - „S” Oświata i Wychowanie Rzeszów
Czech Marek - „S” Zespół Boguchwała
Filipczyk Andrzej - „S” Elektromontaż Rzeszów
Gibała Robert - „S” Agencja Rozwoju i Modernizacji Rolnictwa Oddział w Rzeszowie
Grzywacz Stanisław - „S” WSK PZL-Rzeszów
Hadala Ewa - „S” Wojewódzki Zespół Specjalistyczny w Rzeszowie
Jeziorska Barbara - „S” Zakład Linii Kolejowych w Rzeszowie
Karaban Andrzej - „S” MPK w Rzeszowie
Kawalec Paweł - „S” WSK PZL-Rzeszów
Lassota Grzegorz - „S” Powiatowy Urząd Pracy w Rzeszowie
Opoń Zbigniew - „S” PKS Rzeszów
Perdeus Tadeusz - „S” ICN Polfa
Płes Bogusław - „S” Kruszego w Rzeszowie
Rzepka Łukasz - „S” Pracowników Urzędu Wojewódzkiego w Rzeszowie
Solarz Danuta - „S” PGE Dystrybucja Rzeszów
Staniszewski Andrzej - „S” ZUZ Oddział w Rzeszowie
Stec-Świdarska Bogumiła - „S” Oświata i Wychowanie w Iwierzycach
Stefański Artur - „S” WSK PZL-Rzeszów
Szpunar Paweł - „S” Zelmer Rzeszów
Szubert Damian - „S” Wojewódzki Zespół Specjalistyczny w Rzeszowie
Warzocha Sławomir - „S” NFZ Oddział w Rzeszowie
Wrzos Agnieszka - „S” PSS Społem Rzeszów

Delegaci na Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”

Roman Jakim - przewodniczący Zarządu Regionu Rzeszowskiego „S”, WSK PZL-Rzeszów
Filipczyk Andrzej - „S” Elektromontaż Rzeszów
Franczyk Małgorzata - „S” Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego w Rzeszowie
Stec-Świdarska Bogumiła - „S” Oświata i Wychowanie w Iwierzycach
Szpunar Paweł - „S” Zelmer Rzeszów
Uberman Marek - „S” Koelner Łańcut

Okręg Mielec

Grzesik Józef - „S” PZL Mielec
Kokoszka Marian - „S” PZL Mielec
Łanucha Leszek - „S” Oświata i Wychowanie w Mielcu
Szczukocka Katarzyna - „S” Lear Corporation Poland II w Mielcu

Okręg Leżajsk i Nowa Sarzyna

Hałaś Jan - „S” Grupa Żywiec-Browar w Leżajsku
Hojło Marek - „S” ZCh Organika Sarzyna
Majcherczyk Zenon - „S” Hortino w Leżajsku

Okręg Łańcut

Lauzer Bożena - „S” Muzeum-Zamek w Łańcutie
Uberman Marek - „S” Koelner Łańcut

Okręg Ropczcko-Sędziszowski

Czochara Andrzej - „S” Zakłady Magnezytowe w Ropczycach
Stynczyłow Adam - „S” Wytwórnia Filtrów PZL-Sędziszów

Okręg Strzyżów

Dziadek Anna - „S” Oświata i Wychowanie w Strzyżowie

Okręg Kolbuszowa

Skowroński Jan - „S” Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Kolbuszowej

Członkowie Regionalnej Komisji Rewizyjnej ZR

Ziobro Stanisław - przewodniczący RKR, „S” WSK PZL-Rzeszów
Bury Halina - „S” Oświata i Wychowanie w Rzeszowie
Dzierżak Edward - „S” PGE Dystrybucja Rzeszów
Łęcki Jacek - „S” Kruszego w Rzeszowie
Noga Jan - „S” Zakłady Magnezytowe w Ropczycach
Selwa Danuta - „S” Zakład Linii Kolejowych w Rzeszowie
Skóra Jakub - „S” Oświata i Wychowanie w Ropczycach

Leżko śmiesznie, bardziej strasznie

Katom świeczkę, ofiarom ogarek

Data 4 czerwca przypomina nam o dwóch historycznych wydarzeniach, z pozoru zupełnie odmiennych, a przecież ściśle ze sobą związanych. Tego dnia w 1989 roku obywatele zniewolonego przez sowietów kraju, nazwanego przez nich „Polską Rzeczpospolitą Ludową, dokonując właściwego wyboru w tzw. wyborach kontraktowych pokazali całemu światu, że mają już dość komunistów i domagają się pełnej wolności i suwerenności swojej ojczyzny. Tego samego dnia w 1992 roku, zawiązana podczas „nocnej zmiany” koalicja, składająca się z postkomunistów, byłych agentów komunistycznych służb specjalnych i tzw. „pożytecznych idiotów” obaliła pierwszy autentycznie antykomunistyczny rząd Polski. 4 czerwca 1989 roku wydał się początkiem procesu zmierzającego do szybkiego i całkowitego wypłnienia z Polski znamion systemu komunistycznego, 4 czerwca 1992 roku ostatecznym końcem związanych z tym nadziei, tym boleśniej, że był to zarazem koniec złudzeń, co do prawdziwych intencji osób, z którymi przez lata stanu wojennego wiązaliśmy wielkie nadzieje, uważając ich za niezłomnych bohaterów sprawy wolności i suwerenności Polski.

Nie wdając się w rozważanie nad okresem trzech lat dzielącym obydwie wspomniane wyżej wydarzenia, przypomnę tylko jak wielkie nadzieje wiązaliśmy z powołaniem na premiera Tadeusza Mazowieckiego, określanego wówczas potocznie mianem „Premiera Solidarności” lub po prostu „Naszego Premiera”. Szybko przekonaliśmy się, że nigdy nim nie był, choć nie wykluczone, że miał jak najlepsze intencje. Ale jak wiadomo dobrymi intencjami wyścielane bywa piekło. Nikt z nas wtedy nawet w myśli nie dopuszczał możliwości, że w budowanej po 1989 roku Polsce faktyczne rządy sprawować mają wcześniejsi komuniści, nagle (dosłownie z dnia na dzień!) przeistoczeni w ideowych demokratów, a zarazem w liberalnych kapitalistów, którzy skumali się z niewielką częścią dawnych opozycjonistów, uznawanych wciąż jeszcze za ideowych antykomunistów. Budowana przez tę nieformalną koalicję Rzeczpospolita Polska miała tylko z pozoru cechy suwerennego kraju, panujący w niej ustrój polityczny - pozory demokratycznego, a wprowadzany system ekonomiczny - pozory wolnego rynku. Większość ludzi tego nie dostrzegała, a ci co dostrzegali wierzyli naiwnie, że Pan Premier bardzo się stara, ale nie wszystko od razu da się zmienić. Stąd też przytłaczająca większość Polaków godziła się na wprowadzanie bardzo bolesnych dla nich pseudo-reform, rzekomo niezbędnych dla gospodarki, a w istocie zmierzających do jak najszybszego uwłoczenia byłych aktywistów PZPR, byłych SB-ków i części ich tajnych współpracowników majątkiem narodowym i zapewnienia im bezkarności.

Ale żeby nie być niesprawiedliwym dla śp. Premiera Mazowieckiego należy zaznaczyć, że równocześnie starał się on w niewielkim stopniu zrehabilitować części osobom krzywdy, jakich doznali od komunistów.

Przeglądając stare dokumenty natknąłem się na wykaz osób, którym w ciągu siedmiu miesięcy 1990 roku (od 1 czerwca do 31 grudnia) śp. Pan Premier przyznał na specjalnych warunkach emeryturę lub rentę. Dokument ten opublikowałem na początku lat 90-tych, ale od tamtego czasu minęło już ćwierć wieku więc warto go przypomnieć.

W wykazie zamieszczono nazwiska 125 osób wraz z lakonicznymi uzasadnieniami dlaczego przyznano im świadczenia na specjalnych warunkach. I tak: 47 z nich przyznano je jako zadośćuczynienie za tragiczną śmierć bliskich po wprowadzeniu stanu wojennego, 1 za zamordowanie ojca przez okupanta niemieckiego, 3 za cierpienia doznane w okresie stalinowskim, 3 za wybitną twórczość artystyczną, a 11 za lata pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia (wszyscy pracowali w zlikwidowanej Hucie „Siechnice”, przy czym 5 na stanowiskach kierowniczych, a 6 jako robotnicy). W sumie świadczenia takie przyznano 65 osobom. Ich przyznanie nie budzi kontrowersji.

Za to przyznanie specjalnych emerytur lub rent kolejnym 60 osobom wydaje się co najmniej kontrowersyjne! Przyznano je bowiem: 22 byłym komunistycznym wojewodom, 12 byłym wicewojewodom i 26 innym byłym wysokim funkcjonariuszom komunistycznego aparatu władzy, w tym: ministrom, wiceministrom, ambasadorom, kierownikowi urzędu ds. wyznań (czytaj ds. ateizacji i szykanowania duchowieństwa).

Czy osoby te czymś specjalnym się zasłużyły? Być może tak, ale na pewno nie poprzez swoją działalność na rzecz wolności Polski i zapewnienia godnego życia Polakom! Nie wiemy w jakiej wysokości przyznano im specjalne świadczenia, ale czy po latach pracy w komunistycznym aparacie władzy osoby te pozostawały bez środków do życia?

Za komentarz niech posłuży parafraza starej polskiej maksymy: katom świeczkę, ofiarom ogarek.

Jerzy Klus